

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) Mgr. D. D.**, zastoupen Mgr. Davidem Macháčkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, **b) Ateliér Alf, z.s.**, **c) Konopí je lék, z.s.**, **d) Společnost sociální ekologie Art & Body Language Factory, z.s.**, všichni se sídlem Ospělov 6, Ludmírov, **d) Cannabis is The Cure, z.s.**, se sídlem Přichystalova 180/14, Hodolany, **e) European Society of Investors in Natural and Social Sciences Research, z.s.**, se sídlem Stará 51/4, Ostrava, žalobci b) – e) všichni zastoupeni žalobcem a), proti žalovaným: **1) Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, **2) Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, **3) Česká televize**, se sídlem Na hřebenech II 1132/4, Praha 4, **4) Český rozhlas**, se sídlem Vinohradská 1409/12, Praha 2, o podání ze dne 1. 11. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 8 A 104/2019 – 43,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

[1] Žalobci se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) podáním ze dne 1. 11. 2018, koncipovaným jako žaloba na ochranu proti nečinnosti, domáhali vůči žalovaným ochrany ve věci objektivního informování veřejnosti ve vztahu ke konopí. Požadovali, aby městský soud uložil žalovaným prostřednictvím zpravodajství za účasti vyjmenovaných ústavních činitelů vysvětlit nezákonná rozhodnutí a postupy vůči žalobcům ve věcech konopí pro lékařské účely.

[2] Městský soud napadeným usnesením žalobu odmítl, neboť soudy ve správním soudnictví nejsou povolány nařizovat vysílání pořadů v televizi či rozhlasu.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce a) a zároveň zástupce ostatních žalobců (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V podání ze dne 6. 1. 2020 poté upřesnil,

že se s ostatními žalobci dohodl, že kasační stížnost podá pouze on (proto také nepsal v plurálu a ani ostatní žalobce neoznačil v záhlaví).

[4] Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 As 395/2019 – 84. Na základě stěžovatelem doložených údajů dospěl k závěru, že nelze mít za to, že by uložením povinnosti platby soudního poplatku ve výši 5.000 Kč byl stěžovateli odepřen přístup k soudu. Tím spíše, že stěžovateli v případě potřeby vypomáhají rodinní příslušníci a členové asociace Cannabis is The Cure, z.s. Nejvyšší správní soud kromě toho výslovně konstatoval, že „*stěžovatelův žalobní požadavek, aby žalovaní zajistili rozhlasové a televizní vysílání určitého obsahu, z povahy věci a bez jakýchkoliv pochybností nelze meritorně projednat ve správním soudnictví k žalobě proti rozhodnutí, ani k žalobě na ochranu proti nečinnosti či nezákonnému zásahu správního orgánu. I při odlišném posouzení majetkové situace by stěžovatel co do základu sporu nemohl být zjevně úspěšný, také z tohoto důvodu je tudíž na místě osvobození od soudních poplatků stěžovateli v této věci nepřiznat*“.

[5] Uvedeným usnesením soud zároveň vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení doložil plnou moc udělenou advokátovi a ve stejné lhůtě zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost. Soud stěžovatele taktéž poučil, že nebude-li soudní poplatek za kasační stížnost ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o kasační stížnosti zastaví; k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno ve středu dne 29. 1. 2020. Lhůta tedy uplynula ve čtvrtek dne 13. 2. 2020.

[6] Na toto usnesení reagoval stěžovatel několika obsáhlými podáními. Upozornil na trestní řízení, jemuž čelí, upřesnil, že meritem věci je cenzura a krytí cenzury žalovaných při páchání zločinů proti lidskosti, a uvedl, že plnou moc udělenou advokátovi doloží do 25. 2. 2020 (což poté skutečně učinil). Rovněž nově a podrobně specifikoval své výdaje, uvedl, že nově po něm Okresní soud v Prostějově žádá 55.000 Kč za advokáta *ex officio* v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 11 T 130/2016, a vzhledem k nepříznivé majetkové situaci požádal, aby soud stěžovateli soudní poplatek alespoň snížil.

[7] O opakované žádosti stěžovatele o snížení soudního poplatku již Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Povinnost soudu rozhodnout o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků vyvstává tehdy, uvede-li v ní účastník řízení skutečnosti svědčící o změně jeho majetkových poměrů od doby, kdy byla jeho předchozí žádost zamítnuta z důvodu nedoložení nedostatku prostředků. Je přitom na žadateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opakované rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015 č. j. 8 Afs 201/2014 - 13).

[8] Specifikace výdajů, které stěžovatel uvádí, se v naprosté většině vztahuje k období před rozhodnutím soudu o první žádosti, a stěžovatel je mohl uplatnit v celistvosti již tehdy. Nově uvádí pouze dluh za advokátní zastoupení v trestním řízení ve výši 55.000 Kč, neuvádí ovšem podrobnosti o tom, kdy tento dluh vznikl, ani jeho existenci nijak nedoložil.

[9] Stěžovatel nadto zcela přehlíží skutečnost, že důvodem nepřiznání osvobození od soudních poplatků dle usnesení ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 As 395/2019 – 84, nebylo pouze nedostatečné doložení jeho nemajetnosti, ale taktéž zjevná neúspěšnost návrhu – požadavku, aby žalovaní zajistili rozhlasové a televizní vysílání určitého obsahu, který z povahy věci a bez jakýchkoliv pochybností nelze meritorně projednat ve správním soudnictví. I kdyby nyní soud dospěl k závěru, že majetková situace stěžovatele by za jiných okolností (v případě, že by se jednalo o věc, která se dotýká jeho práv a oprávněných zájmů) alespoň částečné osvobození od soudních poplatků odůvodňovala, na závěr o zjevné bezúspěšnosti nyní projednávané kasační stížnosti by tato skutečnost neměla žádný vliv. Také z tohoto důvodu opakované rozhodnutí o žádosti, které by nutně vedlo ke stejnému výsledku, nemá v dané věci žádný smysl.

[10] Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z dikce § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[11] Protože stěžovatel ani přes výzvu soudu a řádné poučení soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil a o opakované žádosti o snížení poplatku není s ohledem na výše uvedené třeba samostatně rozhodovat, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

